

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 51.

19de december 1897.

23de aarg.

„Skal De ikke kjøbe sine smaa griser?“

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. 3 pakker til en adresse paa over 5 eksplr. levers det for 40 cents, og over 25 eksplr. for 35 cents. Et Norge koster det 60 cents.

Benge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Georg, den lille guldgraver.

(Fortsættelse.)

Forgjæves forsøgte den med sine tænder at naa og faa de andre lassøer, og udmattet af de rasende anstrengelser kastede den sig paa ryggen og brølte med stor voldsomhed. Herved kom den til at løfte begge forbenene i veiret, og idetsamme fik den en slynge ogsaa om hver af dem. Da den paany veltede sig om, kom den til at hvile med brystet mod marken og var ikke længere istand til at rejse sig op. Alle dens fortvilede onstrengelser var forgjæves. Den rasede, stummet kom frem af dens gab, og den bed i raseri i marken.

Dette varede en god stund, mens man forgjæves jøgte at kaste en slynge om dens mund. Den bed istykket tre lassøer, den ene efter den anden. Dog tilsidst var ikke engang dens bjørnekrafter istand til længere at orke faadanne anstrengelser. Den udmattedes og blev liggende rolig med gabet trykket mod marken.

Endnu havde de modige mexikanere ikke lidet stræv, før de fik bjørnen bundet og bragt op af graven. Men alt gik godt, og det store dyr blev høitideligt overleveret til amerikaneren, som senere rejste afsted til Kaliforniens hovedstad med det. Men før han rejste, betalte han ordentlig, hvad han havde lovet for bjørnen. Georg blev ikke lidet forbauset ved at høre, at kjøbesummen ikke var mindre end 250 dollars; han vidste ikke, at i disse affidesliggende miner kjøb blev betalt med indtil en halv dollar for pundet og i regutiden endm mere. For sin del fik han altsaa 62½ dollars, som han med veltilfreds mine stak i sin lomme. Han forsøgte forgjæves at faa den gamle til at dele med sig.

10de kapitel.

Georg frelser den gamles liv.

Georg og hans gamle ven var atter paa

reisen. De havde reist langt den dag, og de kunde godt trænge at faa hvile sig ud. Den gamle bandt en hoppebelle mellem forbenene paa hesten og lod den græsse i nærheden; han vidste, at heller ikke Moskito vilde fjerne sig langt fra det sted, hvor de laa. De havde intet hus at ligge i, men ligesom mere end en nat før maatte de sove under aaben himmel. Faldt tog sadelen af hesten og benyttede den som hovedpude.

Georg havde imidlertid den aften vanskelig for at faa sove. Han laa og tænkte paa sine forældre. Nu var der allerede gaaet ikke faa dage, og han havde endnu ikke fundet dem. Naar skulde han faa se dem igjen? En uforklarlig angst var kommen over ham. Han søgte at jage sine bekhmringer væk; men det vilde ikke lykkes ham. Han lukkede øinene, tullede tæppet godt om sig og søgte at faa sove, men til ingen nytte. Et par gange følte han sig faa bekhnderlig tilmode, at han havde havt mest lyst til at springe op og vække den gamle. Men denne laa saa rolig og sov nærmere henne ved det lille baal, at han syntes, det vilde være galt at vække ham. Han maatte formelig skjende paa sig selv, hvad kunde det nytte saaledes at lade bekhmringerne faa overhaand? Han gjorde jo alt muligt for at finde sine forældre. Han vilde ikke udrette mere, om han tabte modet.

Som sedvanlig laa Hektor lige ved siden af sin unge herre. Dyd stilhed herskede i stoben; den eneste lyd, som hørtes, var elvens brusen. Georg havde om aftenen samlet en del tørre grene, som han havde lagt ved siden af baalet for om natten at kunne kaste dem paa varmen, saa den ikke skulde brænde ud. Grenene laa saa nær, at det havde taget ild i nogle af dem, og Georg laa og tænkte paa, hvorvidt han skulde staa op og trække dem længere tilbage. Men han lod det være. De havde nok af tør ved, om de par grene brændte op.

Han lukkede atter øinene. Da var det, som om han hørte en gren blive knækket. Han forstod, at han ikke tog fejl; thi fra Hektor hørtes en ganske svag knurren; hunden var forresten ikke helt vaagen, og det var bare, saavidt han kunde høre den.

Georg havde trukket den ene ende af tæppet op over ansigtet og lagt sin brune filthat saa, at ikke natteduggen skulde falde paa hans hoved. Det faldt ham dog ikke vanskelig at kaste et blik over størsteparten af deres lille leirplads og uden at røre sig faa et overblik i den retning, hvorfra han syntes lyden kom.

Samtidig lagde han beroligende haanden paa Sektors hoved; han tænkte, at det kanske atter var hine smaa næsebise præriehunde, som allerede engang før havde forstyrret hans nattero. Det faldt ham ikke ind, at det var nogen fare i nogen henseende; tværtimod var han glad ved at faa noget, som kunde jage væk hans sørgmodige tanker og faa tiden til at gaa. Alligevel holdt han stadig øinene fæstet i den retning, hvorfra lyden var kommen, ligesom han villkaarlig lagde haanden paa sit gevær, som han havde hos sig under teppet, saaledes som han altid pleiede.

Atter hørte han en lyd — dennegang var det som en raslen i det tørre løv. Straks efter saa han tydelig en mørk gjenstand, som bevægede sig længst borte i udkanten af lyskåret. Han kunde ikke se, hvad det var, men indbilledte sig fremdeles, at det var en præriehund.

„Dennegang skal du faa lang næse, din lille slynget“, tænkte Georg, „her er ikke anden mad at finde end det lille, som vi skal have til frokost imorgen tidlig. Men det skal du ikke faa, det kan du belave dig paa. Vi har ikke mere, end vi selv behøver.“

Sektor syntes ikke at merke det; den laa med hovedet under teppet tæt ind til sin herre og sov rolig. Kun en gang rykkede den i hovedet, som om den vilde trække det frem fra teppet, men den kjendte sin herres haand hvilende paa sig og blev liggende som før. Georg vilde faa nødig, at den skulde komme til at gjsø og derved komme til at vække den gamle.

Den formodede præriehund var imidlertid forsvundet bag en træstamme, og gutten hørte intet mere. Men da han vidste, at det maatte være i nærheden, kunde han ikke uden videre lægge sig til at sove. Han haabede, at dyret snart vilde komme saa nær ilden, at han kunde faa se det ordentlig.

Han kunde vel have ligget omtrent ti minutter paa den maade uden hverken at se eller høre noget; da han atter fik øie paa noget mørkt, som rørte sig derhenne, dennegang paa den anden side af samme træstamme. Han havde nær fat i et strig, da han nu opdagede, at det var et menneske.

Et menneske! Og det var vel ikke rimeligt, at en, der steg sig frem i mørket paa denne maade, havde godt isinde. De havde jo været midt oppe i en del guldmener, og det kunde let tænkes, at man tog dem for lyffe-lige guldbgravere, der var paa vei ned til kysten med sine skatte. Men var det muligt, at en

enkelt saaledes vilde vove at overfalde dem begge?

Det kom saa urentet for Georg, at han i første øieblik ikke var istand til at røre sig; han sølte sig ligesom lammeth. Men snart kunde han krampagtig gribe sit gevær uden dog derfor at rejse sig. Dog nu var det fremmede ansigt atter forsvundet. Han havde vel ikke taget fejl alligevel?

Han skulde ikke længe behøve at være i tvil derom; thi knapt fem minutter senere kom hovedet atter tilsynne. Gutten kjendte, hvor voldsomt hjertet bankede i hans bryst, mens han laa der urørlig og stirrede hen mod træet. Han kunde tydelig skjelne den fremmedes ansigtstræk, hans bukkede haar og det uhyggelige blink i hans øine. Snart efter begyndte røvereren sagte at nærme sig gamle Falsk, som fremdeles laa og sov lige rolig. Det var tydeligt, at han først vilde gjøre ham ustabelig.

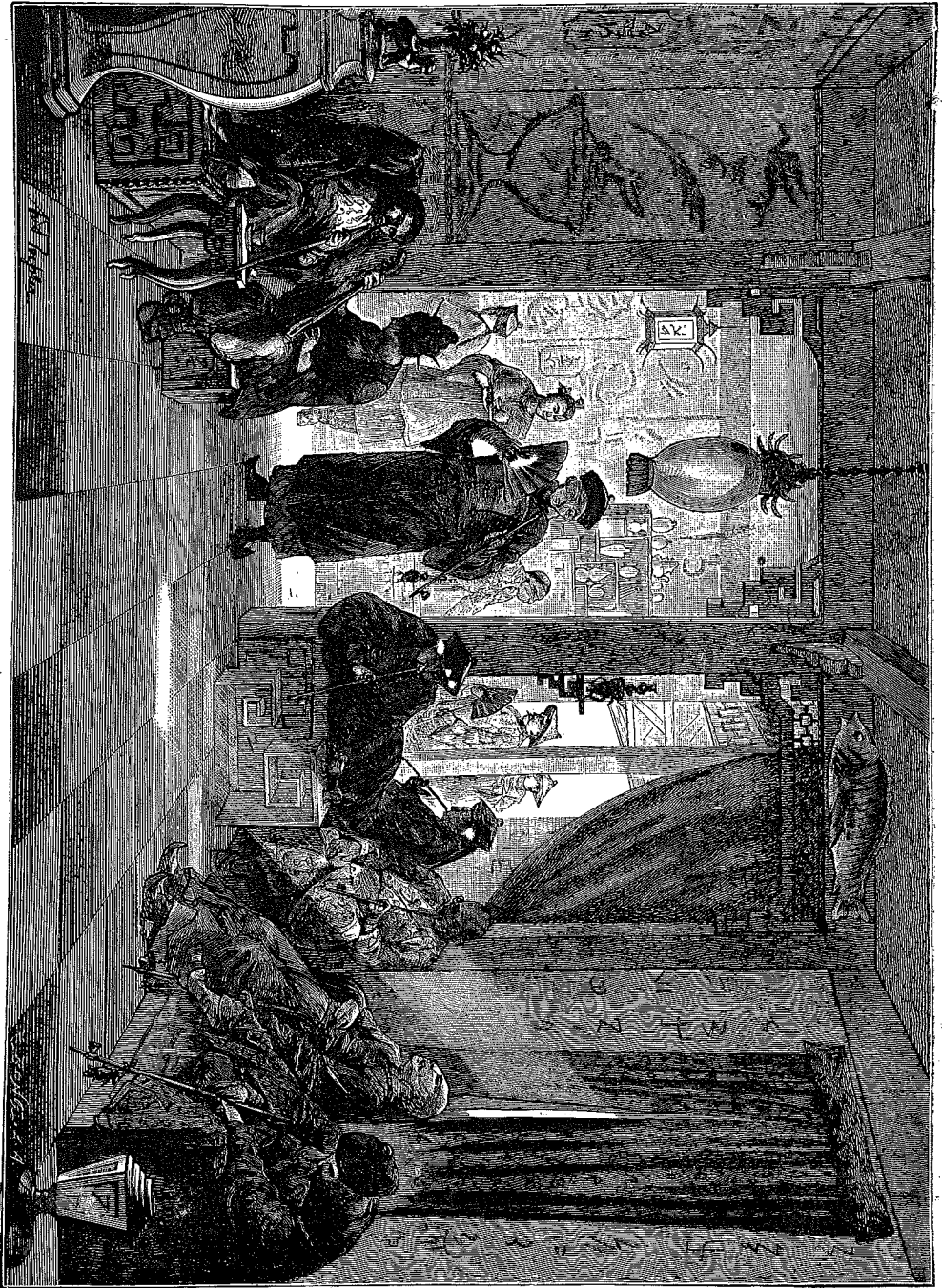
I næste øieblik syntes han ogsaa at høre en svag raslen bag sig. Hunden trak hovedet en smule frem under teppet og syntes ligeledes at lytte. Georg fulgte imidlertid med øinene den ukjendte skikkelse, som nærmede sig hans gamle ven. Nu kunde han i lyset fra baalet skjelne hele personen. I haanden holdt han noget, som Georg først troede var et gevær, men som viste sig at være en kort brækstang af jern. Han var nu kommen paa blot fire skridts afstand fra den gamle og rejser sig stille og hæver jernstangen. Men da springer Georg op med et høit raab, kaster teppet væk, sætter geværet til skulderen og skyder.

Skuddet drønede gennem skoven i nattens stilhed, og Georg saa, hvorledes røverens hævede arm sank ned. Samtidig styrtede den gamle op, mens røvereren flugtede ilfsomt hen gennem skoven.

I det Georg havde affyret sit gevær, var Sektor under rasende hyl styrtet forbi ham i en anden kant, og da den unge gut vender sig om, ser han den i kamp med en anden person. Hunden havde grebet ham i brystet; men det lykkedes ham at slynge den fra sig og at faa affyret et skud. Gutten hørte fuglen slaa mod træet ved siden af sig.

Angst for hunden og uden at bryde sig om den fare, han selv udsatte sig for, styrtede han mod den seige røver for at give ham et ordentlig slag med kolben af sit gevær. Røvereren tog imidlertid tilbøns, alt hvad han kunde; Sektor sprang efter ham, men kom snart pibende tilbage til sin herre.

Den gamle var ogsaa nu styrtet op og havde grebet sin børste. Han skød dog ikke,

Pinetiff e opimrögere.

Salte-Ritte hos gjæstene.

men holdt sig færdig, mens han raabte til Georg, at han skulde skynde sig at lade igjen. Dette lod gutten sig ikke sige to gange, skjønt han samtidig ikke kunde lade være at sende beklædte blikke til sin hund, som maatte have faaet et alvorligt slag; thi den kunde vanskelig staa paa det høire forben og pib hufkelig. Den næste øieblik havde Georg atter ladet sit gevær, og de holdt sig begge færdig til at modtage et nyt angreb.

De slap imidlertid for noget faadant, og da de havde ventet et kvarters tid under et træ, udbrød den gamle, idet han langsomt traadte hen til gutten og greb hans haand:

„Hør, min gut, jeg har al grund til at tro, at du den gang har reddet mit liv, skjønt jeg ikke er ganske vis paa, hvorledes det er skeet. Jeg haaber, du ikke skal komme til at angre det, og vil ialfald nu foreløbig trykke din haand til tak!“

Georg blev rød. „Jeg fortjener ingen tak“, sagde han. „De vilde have gjort det samme mod hvilken som helst fremmed, og hvor meget er jeg Dem ikke skyldig. Hvor uendelig megen godhed og venlighed har De ikke vist mig, siden jeg første gang traf Dem i skoven. Det var virkelig mere, end jeg kunde forlange, at De skulde vise et fuldstændig fremmed menneske saa megen venlighed, som De har gjort lige overfor mig.“

„Na, det er vel ikke værd at snakke for høit om venligheden“, svarte den gamle. Jeg er rød for, at jeg nogle gange kanst har været det modsatte. Men“, fortsatte han i en hjerteligere tone, end han nogengang tidligere havde talt med gutten, „du kan være sikker paa, at jeg mener det godt med dig, Georg, og det er ikke alene, fordi du har reddet mit liv, at jeg er glad over, at Gud har ført os sammen.“

„Men De vilde aldrig være kommet i denne fare, hvis De ikke for min skyld havde gjort denne reise.“

„For din skyld!“ brummede den gamle. „Eben siger, at jeg har gjort den for din skyld? — Men lad saa være; det er noget, vi kan tale om en anden gang. Nu maa vi se, hvorledes det er med hunden.“

„Jeg tror ikke, den er kommen alvorlig tilskade“, var svaret. „Ristofskuddet rammedes den ikke af, ialfald vare saavidt i skindet, og slaget med stoffen, eller hvad det nu var, synes heldigvis ikke at have været saa farligt endda; intet ben er bruffet. Den kan træde paa benet, skjønt det tydeligvis smerter den meget.“

„Det glæder mig. Og godt var det, at

vi for vor del begge slap helstinde fra denne historie. Men fortæl mig nu, hvorledes det gik for sig altsammen.“

Georg fortalte i forthed alt saa nøie, som han kunde. Den gamle afbrød ham ikke, men nikkede flere gange med hovedet uden at sige noget. Først da Georg var færdig, sagde han:

„Ja, ja, storkene tænkte vel, at vi var paa nedveien fra minerne, og at det derfor nok kunde lønne sig at stille os af med livet. Og ligesaa godt vidste de, at neppe nogen vilde spørge efter os. Her i Californien har hver nok med sig selv. Staffars mennesker, det vilde just ikke været meget guld de havde fundet, om det var lyffes dem at udføre sin midlingsdaad. Jeg har forresten mistanke om, at det er vore venlige naboer, vi har at takke for denne hjærighedsgjerning!“

„Vore naboer?“

„Huffer du ikke de to mænd, som sad ved ilden, og som vi ved forbi, efterat det allerede var begyndt at mørkne. Det var ikke saa svært langt herfra, de havde slaaet sig ned. Det kan ogsaa gjerne være, at en af dem har sneget sig efter os for at se, hvor vi vilde stanse for natten. Men hvorledes var det. Traf skuddet ham?“

„Jeg ved det ikke sikkert“, sagde gutten; „jeg huffer blot saa meget, at jeg grebet af dødelig angst rettede mit gevær mod ham og trykkede af. Det var saa meget krudtrøg, at jeg ikke aldeles tydelig tør afgjøre, hvorvidt jeg rammede ham, og da røgen var borte, var ogsaa slyngelen forsvundet.“

„Det er da værdt at se efter, om vi kan opdage blod paa marken“, sagde den gamle. „Og det kan Sektors hjælpe os med.“

De lokkede paa hunden og søgte at sætte den paa spur. Skjønt baade haltende og pibende var Sektors lydig som sedvanlig, og den gamle fulgte efter med sin borse i venstre haand og en brand af baalet i den andre. Den havde ikke sprunget langt, før den stansede og begyndte at hyle rørende. Og da de undersøgte stedet, fandt de blod paa marken. Skuddet havde altsaa rammet. Men hvor? Gutten kunde ikke sikkert sige det. Da fandt de mellem løvet røverens vaaben, som denne paa slugten enten havde slynget fra sig eller maattet lade falde.

„Du har truffet ham i armen eller haanden“, sagde den gamle efter at have betragtet vaabenet med en eiendommelig ghsen, „og det var under disse omstændigheder det bedste sted du kunde rammet.“

„Skal vi ikke se efter, hvad der er blevet af ham?“ mente Georg, „vi kan ikke lade ham ligge hjælpeløs i stoven.“

„Forslaget vidner om et godt hjerte“, var svaret, „men det vilde være banvid at tænke paa at udføre det. Vi kan være sikker paa, at vi vilde komme til at falde i et baghold og saa en fugle i os. Nei, de er jo to! Lad dem hjælpe hinanden, saa godt de kan. Maaſte det bare er et let ſaar. Og under enhver omſtændighed har ſlyngelen blot ſaaet ſtraf ſom fortjent. Havde de ſaaet ſin vilje, ſaa ſaa vi nu begge med knuste ſtaller her i ſtoven.“

„Men naar vi kommer til Sacramento, maa vi ialfald melde overſaldet for øvrigheden, ſaa at man kan ſøge at ſaa tag i røverne.“

„Det tænker jeg, vi helſt lader være“, var den gamleſ svar. „Følgen vil kanſke blive, at vi maatte opholde os der et helt ſjerdingsaar, for at kunne være tilſtede ved forhør og andet. Thi endnu er deſværre forholdene her ſaadanne, at man helſt undgaar den ſlags vidtløftigheder. Vi ſaar nok ſelv ſe til at paſſe vort ſkind ſaa godt vi kan.“

Efter hvad der var hændt, kunde der ikke være tale om at lægge ſig til at ſove igjen. De to venner blev derfor ſiddende og tale ſammen om baade det ene og det andet. Den gamle fortalte Georg ſaa mangt om dette land, ſom den unge gut endnu var ſaa ukjendt i; de to var blevne mere og mere fortrolige med hinanden, og ikke mindſt havde den ſidſte natſ begivenheder knyttet dem nærmere ſammen. Den underlige gamle amerikener var rent blevet glad i Georg; den raſte gut havde allerede lidt efter lidt bundet hans hjerte; men ſiden han nu under dette natlige overſald havde frelſt hans liv, var dette i en langt anden grad bleven tilfødet.

Da det blev lyſt om morgenen, drog de igjen videre, og mange var deres oplevelſer, før Georg atter ſkulde komme til at mødes med ſine kjære forældre. De gav ſig endog en tid til at grave efter guld; ja tænk, baade Georg og den gamle blev guldgravere, og de var heldige, ſaa Georg ikke længere var den fattige ſtafkar, ſom da han forlod far og mor oppe i fjeldene og intet havde at betale for et trædyr. Men om han havde erhvervet ſig mange gange ſaa meget, ſaa vilde ikke det have kunnet ſtille hans længſel efter de kjære forældre eller bringe ham til at holde op at ſøge efter dem. Det var hans tanke ſent og tidlig, og den ſtund da han atter mødtes med dem, var den lykkeligſte ſtund i hans liv. Derom er det vi vil fortælle i næſte kapitel.

13de kapitel.

Et lykkeligt møde og en ſtor overraſſeſe.

Georg og hans ven var paa ſin vandring kommen op paa toppen af en bakke, da Sektør pludſelig begyndte at ſnuſe ſaa henad marken. Det var ſpor af et eller andet, ſom den fulgte. Men Georg fæſtede ſig ikke videre derved.

De vilde atter ſtige ned ad bakkeſtraaningenſ anden ſide, da Sektør tog til at knurre og gjø og derpaa med en gang ſatte afſted, ſaa hurtig den kunde. Georg raabte paa den, men enten hørte den ikke eller vilde ikke høre det; thi den ſprang uſtanselig videre. De to venner kunde ikke begribe, hvad der gik af den. De havde et frit overblik over egnen foran ſig, men kunde ikke opdage noget, ſom kunde forklare dem hundens beſynderlige opførelſe. Jo, længere fremme ſaa de nogle folk og en vogn, ſom langſomt kjørte afſted, trukket af en enkelt heſt. Men det var et ſyn, de var vante til — formodentlig folk, ſom var paa vei til minerne. (Sluttes.)

Gillidsfuldt.

Det var et frygteligt veir; tordenen rullede næſten uophørlig, og lynene glimtede her og der.

„Na, ja!“ — „Uh!“ løb det i et væk fra ældre og yngre, ſelv den gamle bedſtemor for nu og da ſammen, naar lynene rigtig ſtar i øinene. Men der var en ganſke liden pige, ſom trippede om i ſtuen iblandt dem uden mindſte tegn til angst.

„Men du min lille pige, er du da ikke bange for den ſterke torden?“ ſpurgte den gamle bedſtemor.

„Hvorfor ſkulde jeg være bange; Gud ſkal jo nok ſelv paſſe paa hans torden.“

Julekort

med norſke og engeliſke inſcriptioner til 5, 7, 8, 10, 12, 15, 20 og 25 cents pr. ſtykke, portofrit.

LUTH. PUBL. HOUSE,
Decorah, Iowa.

Kinesiske opiumrøgere.

(Med billede.)

Opium er en giftig plantesaft, der er til ikke liden nytte, naar den anvendes som medicin. Men især i Kina bliver den paa en forfærdelig maade misbrugt som berusningsmiddel. Den ryges af lange piber, hvoraf man ofte blot behøver at tage nogle saa drag for at hensesynke i en behagelig drømmetilstand. Man bliver en ligesaa lidenskabelig slave af denne nydelse som en dranker af brændevin, og den virker endnu mere fordærvende paa sjæl og legeme end sterke drikke, saa mangan opiumrøger ender med selvmord, og endnu flere aldeles ødelægger sin helbred.

Galte-Rikke.

(Med billede.)

Alle kaldte hende Galte-Rikke. Nu var hun over femti aar gammel, og dengang hun blev halt, havde hun ikke været mere end tolv aar. Hendes forældre havde en liden gaard, hvortil

der hørte en have med en del deilige æbletrær. Forældrene, trængte den fortjeneste, de kunde faa, og fulgte derfor æblerne i nærmeste by; det var ikke mange, Rikke fik image af dem; det var da mest blot nogle, som var faldne ned og blevne „stødte.“ Men saa hændte det en uheldig dag, at hun af en uskikkelig veninde lod sig narre til at klybe op i et af træerne for at stjæle nogle æbler, og saa faldt hun ned og stødte sig saa, at hun blev liggende i næsten et halvt aar og siden altid kom til at halte; det var vist et af hoftbenene, som var kommet tilfælde, ved faldet. Det havde været en lang sørgelig tid for hende; Gud havde straffet hende haardt for hendes synd, men hun maatte alligevel takke ham for, at han havde tilgivet hende og ladet hende blive saa frisk igjen, at hun kunde tjene sit brød. Og nu skulde man vanstelig finde en mere tro og arbeidsom tjener end Rikke.

Men for børnene var hun, naar hun hindebe om i stue eller paa tun, en levende prædiken over de ord: „Du skal ikke stjæle.“

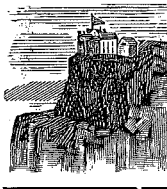
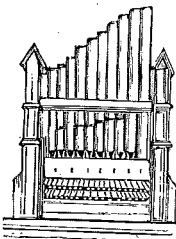
Opl. paa gaader i no. 49.

Bogstavgaade: Høsten.

Billedgaade: Sterk labdevin.

Billedgaade.

N

R

G

I

K